
Wytyczne pisania maszynopisu

Prawo Kanoniczne : kwartalnik prawnohistoryczny 20/1-2, 307-309

1977

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

WYTYCZNE PISANIA MASZYNOPISU

1. Maszynopis wydawniczy powinien być napisany jednostronnie przez czarną taśmę, czytelnie, na maszynie do pisania z niezabrudzonymi i nieuszkodzonymi znakami.
Dopuszcza się odręczne czytelne uzupełnianie lub pisanie atramentem albo długopisem kolorem czarnym lub ciemnoniebieskim znaków specjalnych oraz znaków w językach, których alfabetów nie ma na maszynach do pisania, np. znaków matematycznych, chemicznych, liter greckich.
Dopuszcza się stosowanie — jako załącznika — wydzielonej części maszynopisu, będącej pierwszą kopią pisaną przez czarną kalkę. Dopuszcza się przekazywanie do drukarni oryginału drukowanego (pierwodruku) w przypadku, gdy jest on czytelny wydrukowany czarną farbą, czcionką tekstu podstawowego nie mniejszą niż 9/10 pkt; dla słowników i encyklopedii — 8/8 pkt., tabel 8/10 pkt. przy czym główki tabel mogą być wydrukowane czcionką 6/8 pkt.
2. Maszynopis wydawniczy powinien być napisany na papierze formatu A 4. Dla maszynopisów słowników i indeksów dopuszcza się format A 5, dla maszynopisów tabel — format A 3 pod warunkiem, że będą złamane do formatu A 4. Po uzgodnieniu między zamawiającym a wykonawcą dopuszcza się formaty A 6 i A 7 dla słowników, encyklopedii, indeksów i bibliografii oraz format A 2 dla tabel. Pierwodruki winny być jednostronnie i jednołamowo naklejone pośrodku arkusza papieru formatu A 4.
3. Maszynopis (oryginał i kopia) powinien być napisany na papierze do maszyn do pisania koloru białego formatu A 4.
4. Kartki maszynopisu jednolitego lub części podstawowej maszynopisu niejednolitego przekazywanego do drukarni powinny mieć pełną lub skróconą nazwę (tytuł) danej publikacji oraz jednolitą kolejną ciągłą numerację umieszczoną na górnym marginesie kartki. W przypadku włączenia kartek dodatkowych należy stosować dodatkowe oznaczenia literowe (a, b, c itd.), podając na górnym marginesie kratki podstawowej numery kartek dodatkowych (np. 7—8). Wydzieloną część maszynopisu powinny mieć umieszczoną w sposób widoczny na górnym marginesie pełną numerację, zgodną z właściwą numeracją części podstawowej maszynopisu, pełną lub skróconą nazwę (tytuł) danej publikacji oraz własną numerację ciągłą na wszystkich kartkach.
5. Maszynopis wydawniczy przekazywany do drukarni powinien za-

wierać wszystkie elementy potrzebne drukarni do całkowitego wykonania składu i łamania. Wyjątek stanowią skorowidze i spis treści, które powinny być przekazane drukarni nie później niż przy pierwszej korekcie po złamaniu. W przypadku maszynopisu niejednolitego część podstawowa powinna być egzemplarzem kompletnym. W egzemplarzu tym powinny być oznaczone miejsca wstawienia części wydzielonych.

6. W maszynopisie wydawniczym teksty powinny być pisane bez używania wyróżnień, a w szczególności nie dopuszcza się spacjowania, przekreślania i pisania tekstów wersalikami.
7. W maszynopisie wydawniczym teksty powinny być napisane na kartce maszynopisu formatu A 4 i powinno być 30 wierszy po około 60 znaków łącznie z odstępami. Marginesy każdej kartki maszynopisu formatu A 3 i A 4 powinny mieć następujące wymiary: górny — 25 mm, boczny lewy — 35 mm. Odstępy między wierszami podwójne (2 odstępy wałka maszynowego). Tytuły, podtytuły, przypisy i cytaty, jeżeli stanowią wydzielony akapit, powinny być od góry i od dołu oddzielone od tekstu podstawowego początkowym odstępem.
8. Tytuły i podtytuły w maszynopisie powinny być napisane małymi literami.
9. Wcięcia przy akapitach należy rozpoczynać z wcięciem równym trzem uderzeniom maszyny do pisania.
10. Przypisy (notatki) przewidziane do umieszczenia na poszczególnych stronicach publikacji powinny być napisane w maszynopisie bezpośrednio u dołu kartki maszynopisu, do którego się odnoszą. Jeżeli przypisy stanowią wydzieloną część maszynopisu mogą być napisane na oddzielnych kartkach stanowiących załącznik do maszynopisu. Miejsce występowania przypisów w podstawowej części maszynopisu powinny być oznaczone numerem bieżącym danego przypisu. Na dole kartki pisane noty powinny być oddzielone od tekstu podstawowego linią długości 10 uderzeń maszyny do pisania.
11. Tabele w maszynopisie powinny być napisane w układzie zbliżonym do układu zecerskiego. Tytuły rubryk poziomych i pionowych powinny być napisane małymi literami z podwójnym odstępem między wierszami. Teksty w poszczególnych częściach tabel powinny być napisane małymi literami, możliwie równomiernie rozmieszczone i nie powinny przekraczać linii ograniczających pole rubrykowe. Wzory matematyczne powinny być napisane czytelnie, w sposób umożliwiający ich właściwe złożenie. Wskaźniki i wykładniki powinny być napisane wyraźnie i czytelnie na maszynie do pisania lub odręcznie atramentem lub długopisem kolorem czarnym lub ciemnoniebieskim. Powinny mieć jednakową wielkość i być prawidłowo obniżone lub podwyższone w stosunku do linii wiersza podstawowego. Greckie litery znajdujące się w maszynopisie wydawniczym oraz

ich nazwy należy włączyć do wykazu znaków specjalnych. Znaki w równaniach reakcji chemicznych należy pisać z zachowaniem odstępów.

12. W maszynopisie mogą być załączniki następujące: a) tabele, b) przypisy, c) wzory, d) tytuły, e) podpisy do ilustracji, f) wykazy znaków specjalnych, g) szkice wydawnicze, h) album odbitek kliszowych, i) materiał ilustracyjny.
13. Na jednej stronie mogą być tylko trzy poprawki i należy je zaznaczyć znakami korektorskimi na marginesie.
14. Przypisy należy umieszczać na końcu maszynopisu.

ORYGINAŁY DO WYKONANIA KLISZ CHEMIGRAFICZNYCH

1. Oryginały do wykonania klisz chemigraficznych siatkowych winny być wykonane na papierze fotograficznym błyszczącym przy zastosowaniu kontrastowości pozwalającej na wykonanie dobrych i czytelnych odbitek. Fotografie winny być czyste i nie załamane. Kadrowanie należy przeprowadzać na stronie odwrotnej bardzo delikatnie, aby nie spowodować występowania relifu na samej ilustracji.

Oryginały do reprodukcji wielobarwnych muszą być wyraźne w kolorach, również na papierze fotograficznym błyszczącym, bez plam i załamań.

2. Oryginały do wykonania klisz chemigraficznych kreskowych powinny być wykonane na papierze (kartonie) białym, czarnym tuszem bez występowania podwójnych linii, zaciemnień, zabrudzeń czy załamań. Również można przygotować oryginały na kalce, rysowane tuszem bardzo starannie, bez zaciemnień, linii podwójnych, ew. załamań i zabrudzeń.

Kadrowanie może być przeprowadzone u dołu rysunku, jednak bardzo starannie, bez kreślenia samego rysunku, który ma być reprodukowany. Korzystnym jest przygotowanie wielkości oryginału 1:1 lub 2:1 celem uniknięcia podwójnych czy większej ilości powiększeń lub zmniejszeń, mających niewłaściwy wpływ na wygląd reprodukcji. Poza kartonem lub kalką surowcem służącym do wykonania oryginałów kreskowych może być również astralon czy film przezroczysty z rysunkiem wykonanym czarnym tuszem.